

АЛЧНИЯТ КАДИЯ ЛЕЗГИНСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Живял по дядово време в нашия аул един дървар. Само вехта колиба и куцо магаре имал — туй му бил всичкият имот. Ката ден отивал в гората, сечел дърва и ги продавал. Така си изкарвал сиромашкия залък.

А ето че най-подир и нему излязъл късметът: като повалил едно старо дърво, из хралупата се изсипали цяла камара жълтици. Зарадвал се дърварят толкова, че без малко умът му щял да изхвъркне. Напълнил дисагите със злато и подкарал магаренцето към дома.

Върви си той по пътя, озърта се на четири страни и мисли: „Златото е напаст божия. Заради него мнозина ще ми прережат гръцмуля. Къде ли да го скрия?“

Отишъл си дома. Пък там — дворът разграден, кучета и котки се гонят, а в колибата ветрове се боричкат и гдето се казва, с трън да вършееш, няма какво да закачиш, камо ли имане да скриеш. Мислил, оглеждал се — скришно място не могъл да намери. Накрай си спомнил за кадията и си рекъл: „Кадията е човек мъдър и честен. Всеки ходи при него съвет да иска, правда да дири. Я да му отнеса моето богатство, той да ми го пази!“

Както намислил, така и направил: насипал жълтиците в една делва и я занесъл на кадията. Разправил му на четири очи с какво имане аллах го е сподобил и го помолил да му пази жълтиците.

Кадията му рекъл:

— Турни делвата ей в оня кът! Там никой не пипа. Когато ти дотрябват пари, оттам ще си вземаш.

Оставил дърварят жълтиците в къта и си отишъл.

Минали два-три месеца. Замислил се дърварят: „Че каква полза имам от това богатство? Пак както преди живея сиромашки: всеки ден бяхтя пътя до гората, спя в порутена колиба. Да си бях построил поне по-прилична къща, да си купя и две яки мулета, че да ми спори работата... Чакай да ида да си прибера имането!“

Отишъл при кадията и си поискал жълтиците.

— Делвата е там, където си я оставил — казал кадията, без да дигне глава да го погледне, че се бил зачел в някаква праведна книга. — Никой не я е пипал.

Нарамил дърварят делвата и си отишъл. Като се върнал в къщи, залостил вратата и вдигнал капака. Що да види? Вместо жълтици, делвата била пълна с мед.

Завайкал се сиромахът, заудрял се в гърдите. Ала не посмял никому да си изплаче болката, че кадията можел да заповяда да му ударят сто тояги на голо и да го запре в тъмница.

Мълчи си клетият, лицето му от мъка помръкнало и се удължило.

Видял го съседът му. Той бил сухта — учител. Попитал го:

— Какво ти се е случило, съседе, та ходиш такъв посърнал, като че ли гемииите ти са потънали?

— Ох, сухта! Другиму не смея, ама на тебе ще се изповядам. Ти си най-ученият в нашия край. Само ти можеш да ми дадеш ум, че моя го загубих съвсем.

И му разправил всичко от игла до конец, както си е било.

При сухтата се учили двете деца на кадията. Той рекъл на бедняка:

— Иди в гората и улови две мечета! Донеси ми ги, пък аз ще се разправа с кадията!

Отишъл дърварят в гората. Намерил леговището на мечката. Извардил, когато тя се била отдалечила от бърлогата си, грабнал двете й мечета и беж да го няма! Отнесъл ги на учителя.

Сухтата облякъл халат, също като кадийовия. И започнал три пъти на ден — сутрин, обед и вечер — да храни мечетата в полите на халата си.

Минало се някое време, мечетата се приучили да си вземат храната от полата на халата. Една вечер сухтата заключил децата на кадията в една стая — не ги пуснал да си идат дома.

Чакал кадията да се върнат децата, чакал, не ги дочакал и отишъл при учителя. Сухтата го посрещнал в друг, различен халат.

— Къде са децата ми? — попитал кадията.

Сухтата вдигнал ръце:

— О, справедливи кадия, голямо нещастие ги стигна: децата ти се превърнаха на мечета.

Разсърдил се кадията, развикал се:

— Какви ми ги брътвиш! Къде се е чуло и видяло децата да се превръщат в мечета?

Сухтата вдигнал рамене:

— Ти си учен човек и знаеш, че и невъзможното може да стане, ако аллах пожелае.

Кадията се ядосал още повече. Излязъл на улицата и повикал всички срещнати: нека дойдат и чуят с ушите си какви глупости говори учителят.

Надошли много люде. И пред тях сухтата казал, че по волята на аллаха момчетата се били превърнали в мечета.

Всички заклатили недоверчиво глави.

— Щом не вярвате, о правоверни, сега ще доведе тук двете момчета-мечета, та да се уверите с очите си. Ако те се завтекат към кадията, значи са познали баща си. Ако пък не сторят това, нека кадията ме осъди и аллах ме накаже.

Като изрекъл тия думи, учителят излезнал и подир малко се върнал с двете мечета. Те веднага се затичали право към кадията и почнали да го дърпат за полите на халата. С това животинките давали знак, че искат да ядат, защото нея вечер сухтата не бил ги хранил.

Людете в почуда се загледали един-друг и рекли на кадията:

— О, справедливи! Ние се уверихме в правите думи на нашия сухта. Тия мечета са наистина твоите деца. Слава на аллаха! Види се, такава е била волята му...

При тия думи кадията така се разлютил, че пяна излязла на устата му. Разкряскал се, изпъдил всички. Като останали на четири очи, той рекъл на учителя:

— Ей, сухта, не ме прави на глупак! Не може да бъде аллах да е превърнал децата ми в мечета.

Тогава учителят отговорил:

— Слушай ме, о справедливи кадия! Както аллах превърна на мед жълтиците на моя съсед, така е превърнал на мечета и твоите две момчета.

Най-сетне алчният кадия разбрал накъде бие работата. Примолил се:

— Смили се над мене, греШния, о сухта! Ще върна на дърваря златото и още сто жълтици ще му дам отгоре. Само ми върни децата.

Изпратил сухтата дърваря да си прибере имането и стоте жълтици отгоре. Чак тогава пуснал двете момчета да се завърнат в къщи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.